

KÖSZEG ÉS VIDÉKE

Előfizetési ár:

Egész évre 8 korona, félévre 4 korona, negyedévre 2 korona, egyes szám ára 20 fillér.

Nyilttér sora 40 fillér.

Hirdetés nagyság szerint.

Szépirodalmi, társadalmi, és közgazdasági hetilap.

Megjelenik minden vasárnap.

A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőséghez intézendők.

Előfizetési pénzek és reklamációk, Feigl Gyula kiadó címére küldendők.

XXI. évfolyam.

Felelős szerkesztő:
WITTINGER ERNŐ.

41. szám.

Városi tisztújítás.

Alig simultak el a képviselő-választások városos hullámai, már is újabb választási izgalmak küszöbén állunk. Értjük alatta a városi tisztújítást, melyet előreláthatóan a jövő hó folyamán fognak megejteni.

Kétségen kívül fontos a város érdekére nézve messze kiható momentumot képez az idei városi tisztújítás különösen azért is, mivel a beköszöntött új érának hatása mintha városunk haladásában is némi kedvezőbb tüneteket mutatna. És úgy véljük, hogy biztos, nélkülözhetetlen haladásunkhoz nem kellene egyéb, mint erélyes, eszes és praktikus központi vezetés, mely a rendelkezésre álló erőkkel játszva győzheti le az esetleges — nehézségeket, melyek a szép törekvés útjába állanak.

Nem ismerjük határozottan azok nézeteit, kik a választásokat eldönteni hivatják; nem tudjuk, milyen szempont vezérli őket eme rendkívül fontos akciónál, csak sejdítjük, hogy a helyes, igazságos alap rovására ismét túlsúlyra vergődik — a politika és a személyes érdek, ami nélkül minálunk majdnem köptelenség hasonló aktust elképzelni. Fájdalom!

Pedig meg kellene fontolni, hogy a városi adminisztrációba a saját jól felfogott érdekünkben nem protekciós, haszna vehetetlen elemeket, hanem olyan tisztviselőket kell alkalmazni, kiknek egyénisége, tudása, munkaképessége, ambíciója garanciát nyújt a munka eredményességére.

A városi hivatalokban az egyes főnököktől tágabb ismereteket is kell követelni, hogy képesek legyenek alárendeltjeik munkáját kellően ellenőrizni, elbírálni s ha szükséges tanácsosul, felvilágosítással ellátni, nem különben feletteseiknek propozíciókkal szolgálni.

Ezt a jobban ideális állapotot sem a képviselő-testületnél sem a tisztviselőknél teljesen elérni nem lehet ugyan, de meg lehet közelíteni. Azért kell most a tisztújítások alkalmával fontolóra venni azt, hogy ki mire állásra választható meg; szükséges, hogy a képviselő-testület a tisztviselők tekintélyének emelése céljából gyakorlati képzettségű, tehetséges s minden tekintetben kifogástalan egyéneket tiszteljen meg bizalmával.

Az idei tisztújításnál a legfontosabb szerepet a polgármesteri állás betöltése képezi s valóban leszűlt kíváncsisággal várjuk az eredményt annyival is inkább, mivel ezidőszereint teljességgel lehetetlen eligazodunk e kérdésre nézve a különböző híresztelések között.

A polgármesteri szék betöltésével új rendszert is kell meghonosítani a városnál. A mostani rendszer ösdi, hasznavehetetlen s határozottan káros, tehát tarthatatlan. És kerüljön bár anyagi áldozatokba a rendszerváltozásnak keresztülvitele, a képviselő-testületnek nem szabad fukarkodni és krajeároskodni, ha azt nem akarja, hogy a jövőben minden káros esetnek ódiáját ő viselje.

A város pénztári kezelése, mely egyik legfontosabb s legérzékenyebb szerve az adminisztrációnak, szakavatott, munkabíró erőket igényel fo-

kozottabb mértékben most és a jövőben, mikor a városi vagyon kölcsönökkel van megterhelve, mikor a pénzügyi műveletek lebonyolításához előrelátó, pénz hivatali vezetés és munkálkodás kell, nehogy késedelmi kamatok s egyéb mulasztások miatt ezeket kelljen fölösleges módon kidobálni a városi közvagyonból.

Micsoda hülye gazlálkodás az, mely ilyen uton pazarul költekezik, a városi tisztviselőkkel szemben pedig piszkos szűkmarkuságot tanusít. A képviselő-testület nem bánja azt, hogy fölösleges kamatok és késedelmi kamatok címén ezeket elpusztítanak hibás, tehetetlen tisztviselők; hanem hogy ezek helyett szakavatottabb hivatalnokoknak jobb fizetést biztosítsanak, — vajjon ennek a kérdésnek helyes elbírálása már túl esik az ő analízáló képességükön?

Valóban sajnálnunk kell, hogy a városi képviselő-testület szakavatottabb elemei oly kevésbé érdeklődnek a város ügyei iránt, hogy alig fejtenek ki tevékenységet az ügyek tárgyalásánál s így a fennmaradó tájékozatlanabb elem belátására, pillanatnyi elhatározására van bízva sok fontos ügy eldöntése. De reméljük, másképpen lesz ez a közel jövőben. Ráfognak jönni többen arra, hogy reájuk a közügy érdekében szükség van a fórumon, hogy ne semmire nézzék végig a közgyűléseket.

Oly annyira szüksége van a városnak munkás, izmos férfiakra, akik segítsék, gondozzák és ápolják érdekeit, ha kell harcolva s letiporva az útjában álló akadályokat, — hogy lehetetlen közönyösen hallgatnunk.

TARCA.

Eljegyzés előtt.

Irtá: Julius Severus.

Iduskának tetszett a főhadnagy s hiába beszélt ellene a mama, hiába fenyegette Iduskát Géza fivére, a kitűnő galamblovó, hogy kiköt a főhadnaggyal és ledurrantja, s hiába fenyegetődött a leghathatosabban a papa, hogy ő meg egy olyan semmire való emberért nem tesz le kauciót, Ida kijelentette, hogy meghal, ha nem mehet az ő főhadnaggyához.

A mama megdöbönt leánya kijelentésén és jajveszéklése betöltötte a házat, mitől Géza úgy irtózott, hogy napok óta nem mert hazamenni, egész idejét a klubban töltötte. Állítólag azért délben kiment a kóróra, hogy a főhadnagy úr tyúkszemére hágjon, de nem találta meg a főhadnaggyot. Mások szerint meg megtalálta és le is taposta a kérdéses lábrészt, de a letaposott tyúkszem főhadnaggyi rangban levő tulajdonosa maga volt az, ki gyorsan elkiabálta:

— Hopp, pardon, pardon, ah, te vagy az Géza barátom?

Az apa nyerte vissza legelőször a flegmáját. Kijelentette, hogy nem ellenkezik tovább. A szobaleány csacsogta a szakácsnénak, hogy az elhatározást Idus az ő mamájának köszönheti, ki addig zokogott a férje előtt, míg az azt találta mondani: No nem bánom, akár az a főhadnagy, akár az ördög visz el benneteket! Mikor azután öt napi távollét után Géza is hazabandukolt, hogy ruhástól az ágyba dobja magát és öt napi lumpolását negyvennyolcz órai alvás által kárpótlást szerezzen, mire felébredt, egy eljegyzés küszöbén találta

magát s miután már atyjával és anyjával, (különösen ez utóbbival) a havi zsebbpénz pótlékai és egyéb házi ügyek miatt nem mert ellenkezni, Ida elhozhatta az ő főhadnaggyát, ki nem vette észre a hideg fogadtatást, melyben részesítettet. Vagy talán azért nem vette észre, mert szerelmi hévben ragyogtak a szép Iduska szemei?

Az eljegyzést vasárnaphoz két hétre tűzték ki. Ezalatt mindennap eljárt a főhadnagy úr menyasszonyához, ha csak egy félóra is. Igaz, hogy leginkább nem a menyasszonyánál időzött, hanem annak apjával konferált. S ha ilyenkor elment a főhadnagy, Ida mamája mindjárt besompolygott férje dolgozószobájába:

— No mennyire vagytok? kérdezte az anya.

— Még mindig nem vallotta ki ez az elegáns kardbojtos avihák az ő adósságait!

— De hát semmit sem vallott be?

Éppen a tizedrészt vállalta el, minőnek a valóságban kell lennie

— Szentséges Isten! sikoltá a mama, de azután gyorsan hozzátette:

— Talán megjavul, a szerelem megjavítja.

Az apa nem felelt, csak egy hosszú sóhajlás volt minden válasza. Este azután a vacsora senkinek sem izlett. Ida teli volt szerelemmel, sóvárgással, apját, anyját pedig a sorsa feletti gond emésztette. Géza egyáltalában nem is mutatkozott.

Igy mult el 12 nap. A szülők sokszor véget akartak szakítani mindennek és már-már ajkukon volt a szó, mely visszavonja az adott beleegyezést, de leányukra néztek, ki olvasni tudott szülei némaságából is és egy tekintet Idának könyben úszó szemei, lázban égő arcára s a szülők megnémultan hallgattak és agódtak tovább.

A főhadnagynak persze sehoggy sem voltak rendben az ügyei s viselt dolgai sem lehettek valami épü-

letesek s így Idát rajongásig szerető szülei mindjobban elkeseredtek leányuk választottja ellen.

Ez este nagy robajjal jött haza Géza és nyitott egyenesen apja dolgozószobájába. Nem sokára hárman tanácskoztak ott, az apa, az anya és a fivér. Pompás tervük lehetett, mert este mindnyájuknak izlett a vacsora. Géza pedig a kapott pótlékkal sietett barátaihoz.

Másnap az eljegyzés előtt Idus persze nehezen várta a főhadnaggyát, hogy megbeszélje vele a holnap fontosságait. De a tiszt helyett csak egy kis levélke jött:

Kedves Ida!

Bocsásson meg, hogy szolgálati kötelességeim nem engedik, hogy boldogságom hajlékát ma az eljegyzés előtti nap felkeressem és önnel töltssem ezt az utolsó délutánt. Holnapi eljegyzésünkön találkozunk és addig is sok mondani valója helyett sok kézcsókot küld az ön Pali főhadnaggyja."

Mikor Iduska a levelet megkapta és annak tartalmát a szülők s a fivér, ki — különös — ma otthon maradt, megtudták, kölcsönösen jelentőségteles pillantásokat vetettek egymásra. Ugy látszik, a véletlen is kedvezett tervüknek.

Géza csakhamar vette kalapját és sétatálcáját, előhívta mindennapos kísérelőjét, a hatalmas Caesárt és kisietett a városba, hogy egy negyedóra mulva annál nagyobb sebbel-loóbal visszatérjen. Ida szobájában időzött a szabónővel, ki az eljegyzésre készített öltözékét hozta el.

— Nos? nos? kérdezte Gézától türelmetlenül az apa és az anya egyszerre.

— Ott van! felelt a fiú.

— Hol?

— A hol tegnap is találtam

— És? . . . faggatták tovább.

